

[Hanne Reintoft.]

dette lette syn, at diskriminationen må være der, og så må man bekæmpe den i ny og næ. Da Hitler i sin tid startede sin bagvaskelses-kampagne mod jøder, sindslidende og åndssvage, tog man også i Weimarrepublikken såkaldt let på fænomenet. Man troede, at agitationen kun slog an i snævre afvigende kredse, og at det ikke betød nogen reel trussel hverken mod de bagvaskede grupper eller mod samfundet som helhed. Resultatet blev en racefølgelse af ukendt format med tortur og folkemord som slutfølge. Jeg synes, det er utilgivelig naivt — eller også er der en bevidst hensigt i det — her i det danske samfund at undervurdere diskriminationens betydning. Vi oplever diskrimination af vore gæstearbejdere, af vore sindslidende og tungtbegavede og af de sigøjnere, der kommer her til landet, og det er et problem, der ikke løses ved etablering af nogle campingpladser, men kun ved en bevidst politisk indsats for at fjerne selve diskrimineringen.

Efter det, vi ser dukke op i disse år, ikke mindst i forbindelse med vore gæstearbejdere, har vi ingen grund til at tro, vi er noget særligt, at vi er et særlig udvalgt folk, hvor disse symptomer på sygdom i samfundet ikke skal tages alvorligt. Samtidig står vi ofte i vores selvretfærdighed og beskuer under lup, hvordan disse diskriminationer af folkeslag af anden race dukker op i andre lande, og vores fordømmelse er der ingen ende på.

Jeg tror, vi må indstille os på, at nogle årtier endnu vil disse forfærdelige tendenser leve i de fleste folk, men det må give ethvert samfunds politiske ledelse en absolut pligt til at bekæmpe disse tendenser konsekvent og effektivt. Og vores forargelse over, at det måske ikke lykkes tilstrækkelig godt i udlandet, må sammenlignes med den indsats, vi gør selv, og tør man ikke engang fra politisk hold vedtage en klar lov, der bekæmper racediskrimination, kommer vi unægtelig i et besynderligt lys. Jeg synes, vi internationalt får hyklernes og de usandfærdiges rolle.

Kommunisterne mener, at FN-konventionen skulle have været ratificeret, som den var. Vi mener ikke, at det foreliggende lovforslag kan udvandes mere, end det er i forvejen, og vi mener ikke, at hverken ophidselse til krig eller racediskrimination under

nogen form kan være tilladt i dagens Danmark.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne takke udvalget for det grundige arbejde, der er udført med de to lovforslag. Jeg er naturligvis særdeles tilfreds med, at alle partier i udvalget er gået ind for den del af lovforslagene, der skal gøre det muligt for Danmark at ratificere konventionen om afskaffelse af alle former for racediskrimination.

Med den ændring af bestemmelsen i straffelovens § 266 b, som er blevet resultatet af drøftelserne i udvalget, er det min opfattelse, at bestemmelsen har fået en udformning, der imødekommer den også efter min mening forståelige frygt for at indføre regler og da i særdeleshed strafferegler, der på nogen måde kan opfattes som indgreb over for menings- og ytringsfriheden.

Jeg vil gerne svare på det, som fru Meta Ditzel sagde. Der er ingen tvivl om, at ordet „sted“ også omfatter campingpladser. Det er altså ikke nødvendigt at indsætte ordet „campingpladser“ i lovbestemmelsen her. Der kan ingen tvivl være om, at ordet „sted“ også omfatter campingpladser. Men jeg vil gerne dertil sige, at jeg ikke kan se noget ulovligt eller i og for sig noget forkert i, at man fra Dansk Camping Unions side stiller bestemte krav om orden på disse campingpladser. Jeg kan i og for sig heller ikke se, at der er noget forkert i, at man forlanger, at de, der skal bo på disse campingpladser, er folk med fast bopæl. Jeg kan udmærket godt tænke mig, at hvis man gav alle mulige adgang til campingpladserne, ville det ikke være muligt at holde orden på disse campingpladser. Men jeg kan give fru Meta Ditzel ret i, at det er meget vigtigt, at vi sørger for, at der bliver tilvejebragt sådanne forhold for sigøjnerne, at de kan være tjent med at være her. Det er vel som regel kun på gennemrejse, at de er her i Danmark. Der er i øjeblikket planer om at oprette lejrpladser eller campingpladser for dem i Århus, Odense og København, og jeg ville tro, at hvis dette blev gennemført, havde man i og for sig imødekommet det krav, som man fra sigøjnerne side ønsker opfyldt. For jeg har forstået det således, at i alt fald en stor del af sigøjnerne ønsker at bevare den særlige livsform, de har, og at